

ELEGIA XI.

AD FRANCISCUM MARIAM ZANOTTUM.

TUne igitur Phœbi, & Musarum fama Zanotte,
 Et Tusco, & Latio carmine senſa potens,
 Aurea ſenſa tuæ ſolus depromere mentis,
 Sic, numquam ut rebus discrepet eloquium,
 Et pulchra in pulchris niteat ſapientia verbis,
 (Auro gemma velut condita fulgidulo
 Nativam intendit lucem, & formoſius ardet;
 Ardentem cupidis nupta novella oculis,
 Miraturque tuens, capitique imponere flavo,
 Aut collo rarum geſtit habere decus)
 Tun' pateris, Tusco quæ ſunt tibi condita verſu,
 Me verſu hoc veterum dicere Romulidum
 Conari, atque tuam prolem traducere veſte
 Exutam, dives quam dederat genitor
 Regali fulgentem oſtro; pictamque figuris
 Omne genus, Nymphis prodigium Arniaſin?
 Quin mi etiam (mirum!) grates agis, ut bene de te
 Promerito, laudes laudibus accumulans
 Large, atque effuſe; quas quum, vir magne, legebam,
 Quamvis mulcebant gaudia blanda ſinum,
 (Nam quis, quem laudat, laudari nolit ab illo?)
 Attamen heu totis erubuique genis,
 Agnovique nihil meritum me tale, tuum ſed
 Poſſe capi quovis pectus ab officio;
 Teque itidem, ut ſophia præſtas, & carminis arte,
 Præſtare antiquis moribus, & facili
 Ingenio, quidquam nec rerum ſpernere poſſe
 Qualecumque, tuo quod facimus ſtudio: